

LIEFDE W ERK IS EEN W OORD

'**KINDEREN**' Zo noemt Jezus zijn **leerlingen**. Ze zijn nochtans allemaal uit de kluiten gewassen kerels. Maar ze hebben zo'n **bang hart**, nu ze weten dat Jezus gaat sterven. Jezus lijkt wel een mama die nog een laatste raad meegeeft aan zoon of dochter die op kamp vertrekt. Zijn raad luidt: „**Heb elkaar lief.**” Jezus gaf zelf het voorbeeld. Hij **waste de voeten** van zijn leerlingen, schonk **vergeving** aan wie Hem pijn deed, veranderde niet van houding toen Hij daarom uitgesloten en gedood werd. Zo toont Jezus wat **liefhebben** is, en dat Hij zelf liefde is. Als wij op onze beurt liefhebben, is Jezus voelbaar aanwezig. Dat is de betekenis van **verrijzenis**: liefde overwint de dood. Laat de mensen zo zien en voelen dat je **christen** bent.

GELOOF OMZETTEN IN DADEN

DICHTBIJ maar ook ver hier vandaan zetten **christenen** zich in voor een betere wereld. Ze gaan naar plekken waar mensen **hulpeloos** zijn. Waar dokters, ziekenhuizen en scholen een **luxé** zijn, en lang **niet voor iedereen** bereikbaar. In **RWANDA**, een land in **Centraal Afrika**, zijn vele kinderen en jongeren **blind of slechtziend**. Ze worden zo **geboren** of verliezen het zicht omdat hun **voeding** te **eenzijdig** is, of omdat een **ontsteking** niet op tijd behandeld werd. Gelukkig zijn er mensen die zich om hen **bekommeren**, zodat ook deze kinderen kunnen **spelen, leren en plezier maken**.

Onze eerste letters leggen we met steeknagels. © Tom Heylen

LEZEN, LEREN EN SPELEN ZONDER ZICHT

IN KIBEHO, een stad in **Rwanda**, kunnen nu ook **blinde en slechtziende kinderen** zowat alles leren. **Drie Poolse zusters** verlieten hun thuishaven en trokken naar het Afrikaanse stadje om er een speciale **school** voor blinde kinderen te helpen bouwen. „Weinig trappen en eenvoudige klaslokalen maken dat de kinderen al na twee maanden hun

weg hier vinden” vertelt zuster Fabiana. „Zelfs een **stapelbed** is geen probleem. Ze klimmen er vanzelf in.” Sommige kinderen kunnen zich nog niet **zelf aankleden**. Probeer maar eens de rits van je jas te sluiten of je riem te gespen zonder de hulp van je ogen. Fabiana: „Dat leren we hen eerst. **Al tastend**. Na twee weken trekken ze volledig zelf hun plan.”

Philippe boetseert veelhoeken en cirkels. © Tom Heylen

SPEL CUFERS EN LETTERS

Met de **gegevens** wordt dit voor jou een **makkelijke klus**. Of toch niet?

BETAALMIDDEL 5 4 8 3

ZANG- EN TREKVOGEL 14 13 1 8 12 13

OORSPRONG (BY. VAN WATER) 2 11 10 9

MEZELF 6 7

4 4 9 9 6 4 12 13 5 4 2 10 3 :

14 6 4 4 8 7 1 1 11 5 11 1 1 5 !

EVANGELIE

„**KINDEREN**, ik **blijf** nog maar een **korte tijd** bij jullie”, zegt Jezus tegen zijn leerlingen. „Ik geef jullie een nieuw **gebod: heb elkaar lief**. Zoals ik jullie heb liefgehad, zo moeten jullie elkaar liefhebben. Aan jullie liefde voor elkaar zal iedereen zien dat jullie mijn leerlingen zijn.”

Naar Johannes 13, 33a.34-35
Vijfde paaszonndag

Braïlle of **blindenschrift** is belangrijk voor mensen die niet kunnen zien. Maar hoe leer je **lezen en schrijven** als je niet ziet wat er staat? „Met **steeknageltjes** leren ze eerst de **brailletekens** voelen. Om ze later in hun **schoolboeken** te kunnen lezen. Voor het herkennen van **vormen** gebruiken we **boetseerlei**. De kinderen leggen een vorm en proberen die nadien terug te herkennen”, legt Fabiana uit. „Het verschil tussen een vierkant en een rechthoek is het moeilijkst. Cirkels voelen we het best”, weet de achtjarige Tatiana. „**Dieren** leren we dan weer kennen door ze te voelen. Er zijn hier kippen, konijnen en een hond. Een koe hebben we niet, maar die vinden we dan weer **bij de burens**.”

Fabiana: „**Zingen** vinden de kinderen geweldig. En als er bezoek komt, hoort er ook een **dansje** bij. Verrassend hoe mooi ze samen dansen, ook al kunnen ze elkaar niet zien.”

„**Spelen** doen we natuurlijk ook, net als andere kinderen. We voelen onze **knuffeldieren** en bouwen hele piramides met **blokken**, alle kleuren door elkaar”, zegt Tatiana trots. En **thuis**, hoe loopt het daar? „De jongeren gaan maar **drie keer per jaar** naar huis, want auto's of bussen zijn er weinig, en de wegen zijn hier niet zo goed” vertelt de zuster. En Tatiana besluit: „De **school is onze thuis**. De juffen, meesters en opvoeders zorgen voor ons. Zij zijn een beetje als tantes of nonkels. En Rafaëla, de oudste zuster, lijkt wel een **lieve oma**.”